

[Helge Nielsen.]

er rigtigt, men vil gerne gengive, hvad der står i Aktueltets referat. Arbejdsministeren sagde, at boligbyggeriet har nået et omfang, som vil være tilstrækkeligt, måske mere end tilstrækkeligt, de kommende mange år, og senere i sin tale konstaterede arbejdsministeren, at bolignøden i ordets økonomiske forstand er overvundet. Jeg vil gerne have en definition af, hvad bolignød i økonomisk forstand er, og jeg vil også gerne have en bekræftelse på, om det er regeringens ønske og fremtidige politik, at igangsættelsestallet for byggeri skal endnu længere ned, end det er i øjeblikket. Jeg ved, at arbejdsministeren er en stærk mand i regeringen, men jeg har ikke af boligministeren fået det samme indtryk af ønsket om fremtidens boligbyggeri. Men det er måske arbejdsministeren, der i højere grad angiver tonen på dette område?

Det økonomiske råds formandskab regner også med, at der sker en afdæmpning i hele erhvervslivet, og at denne afdæmpning på det indenlandske område ikke kan opvejes af stigende eksport. Det er så en ringe trøst, at vismændene føjer til, at arbejdsløsheden i højere grad vil ramme de udenlandske arbejdere end de danske.

Beskæftigelsessituationen ser altså trods arbejdsministerens tal noget mørk ud, og på denne baggrund er det efter vor opfattelse ikke særlig konstruktivt af fru Hanne Reintoft at fremsætte dette forslag. Det havde været langt bedre, hvis det socialdemokratiske forslag til generelle forbedringer af undersøttelsen, som desværre blev stemt ned her i folketinget for kort tid siden, var blevet gennemført. Det havde betydet generelle og varige forbedringer. Det havde været noget, man kunne tage og føle på.

Men trods denne realitet, trods dette forslags mangelfuldhed, vil vi gerne fra socialdemokratiets side være med til at forbedre de arbejdsløses vilkår. Vi finder som sagt ikke forslaget det allerbedste og havde gerne set en mere konstruktiv måde at løse pro-

blemerne på. Vi vil primært gå ind for, at man fremmer beskæftigelsen i byggesektoren, ordner byggeriets økonomiske situation og dermed gennemfører den forbedring, som de arbejdsløse inderst inde helst vil have. Men kan vi ikke få en mere langsigtet lovgivning gennemført for de arbejdsløse, så vil jeg i hvert fald på socialdemokratiets vegne sige, at vi i udvalgsarbejdet vil se positivt på det af fru Hanne Reintoft fremsatte forslag.

Winther: Som det allerede er citeret af arbejdsministeren, anfører fru Hanne Reintoft i sine bemærkninger til forslaget, at arbejdsløshedsprocenten stiger i alvorlig grad, og at regeringen med sin politik har ført et stort antal mennesker ud i arbejdsløshed. Nu er det ikke min opgave på nogen måde at søge at anfægte fru Hanne Reintofts ret til at fremsætte forslag til folketingsbeslutning om, hvad hun måtte have lyst til. Men et minimumskrav burde vel være, at begrundelsen for forslaget ikke er i direkte modstrid med de rent faktiske forhold.

Sandheden er nemlig den ganske enkle, at antallet af beskæftigede i industrien er steget med 30.000 i denne regerings tid, og at ledigheden i februar i år var den tredjeløveste i 13 år, samt at ledigheden i marts også var mindre end på tilsvarende tid i fjor. For så vidt angår de langvarigt ledige, kan jeg oplyse fru Hanne Reintoft om, at procenten i januar for gruppen med 0-50 dages ledighed var 4,9 imod 6,2 i januar 1968 eller med andre ord 1,3 pct. lavere, og at den for gruppen med en ledighed på 51 dage eller mere var 0,5 mod 1,6 i januar 1968. At forslaget vil virke i direkte modstrid med bestræbelserne for at føre en aktiv arbejdsmarkedspolitik, der har som sigte at opretholde den høje beskæftigelsesgrad, skal jeg kun nævne for fuldstændighedens skyld.

Jeg formoder, at det fremgår klart af disse bemærkninger, at det konservative folkeparti ikke kan støtte det fremsatte forslag.